

ZE ŠTĚPÁNKOVIC NA ACONCAGUA ...VYJMA ASII, NEJVYŠŠÍ HORU SVĚTA 6.962 m

Začalo nás šest, vyšli jsme dva. Na vrchol se dá vystoupit pouze 12 týdnů v roce. Zbývajících 9 měsíců jsou teploty okolo $-50\text{ }^{\circ}\text{C}$ a vítr 150-200 km/h. Aconcagua leží dost blízko Antarktidy a podmínky jsou tak díky zakřivení troposféry v 7 000 m stejné jako v 8 000 m v Himalájích na rovníku. Omrzliny 3. stupně jsem ale neplánoval.

Jídlo v Argentině je skvělé

Plněné tenké střevo, 450 gramové steaky, pečená zelenina a maso na každém kroku. Je to samozřejmě o kvalitě a vyzrálosti masa, ale způsob přípravy je jedinečný. Například mě nikdy nenapadlo opatrně vypreparovat z bůčku jenom tu střední vrstvu masa s milimetrem špeku z každé strany. Po několika hodinách v troubě není poznat, co je to vlastně za maso, a jestli to není náhodou třeba ryba. Každopádně výborné.

Začalo nás šest, vyšli jsme dva
V Mendóze je aktuálně parné léto s $30\text{ }^{\circ}\text{C}$. Na vrcholu v den pokusu o vrchol bylo $-47\text{ }^{\circ}\text{C}$. Dva Američané, Mexičan, Paraguayec, Švýcarka, Čech a Šerpa – znalec cesty. Do základního tábora – Base Camp ve výšce 4200 m jsme po týdnu došli všichni. Den odpočinku a šli jsme aklimatizační výstup do 5000 m. Cestou zpět se jeden z Američanů dost potácel. Následné vyšetření odhalilo rozvinutou výškovou nemoc. Otok plic i otok mozku. Okamžitá vysílačka a přiletěl pro něho rescue vrtulník. Přesun dolů do 2700 m za cca 1.500 USD se vyplatil, protože to přežil. Na náladě skupiny se to samozřejmě podepíše.

Base Camp (BC) – místo, kde to žije

Base Camp se staví od poloviny listopadu. Hromadné i spací stany, jídelny, záchody, rozvody vody z ledovce. Člověk tam sežene horkou sprchu za 15 USD atd. Různé expedice přicházejí a slaví dosažení BC, jiné schází z vrcholu a oslavují návrat do BC. Vlastně každý den. Grilování, víno,

zpěv. Nálada tam je výborná. Všechno vynáší muly, takže lze sehnat snad opravdu všechno. Po dni aklimatizačního odpočinku v BC jsme se rozhodli vynést vybavení do výškového tábora – Camp 1 a nechat ho tam. Cesta zpět do BC byla pro druhého Američana vzhledem k nesnesitelné bolesti hlavy utrpením a po dalším dni v BC se rozhodl expedici ukončit. Každoroční účastník IronMan a dalších závodů. Do té doby měl neustále tep 55-56 a po ránu okolo 40. Saturaci neustále přes 90. Je to až nepochopitelné, ale pouze o kondici to není.

Výškové Campy 1, 2, 3 je to pravé maso

$-10, -15, -20\text{ }^{\circ}\text{C}$, to jsou teploty v 5000 m, v 5500 m, v 6000 m. Stany zabrání větru až do 150 km/h, ale silné ranní jinovatce uvnitř stanu nezabráni nic. Člověk ztrácí extrémní množství vody. Proto pije 7-8 litrů vody denně. V noci se čurá do lahve ve spacáku a není toho zrovna málo. Vydechování potom samozřejmě kondenzuje a mrzne uvnitř

stanu. Po ránu při oblékání se pak na člověka neustále sype kilo sněhu. Kakání je jednodušší. Akorát se v tom mrazu musí člověk trefit do silonového sáčku, zatížit kamenem a posbírat všechno cestou dolů. Voda se bere celou dobu z ledovce a ze sněhu a tak se většina snaží nedělat žlutá nebo hnědá kola. Na Aconcagua panuje vcelku čistota.

Švýcarce, která vyšla přes 30 z 80 alpských 4 tisícových vrcholů, saturace

v 5000 m klesla pod 70. To je problém. Člověk pak každý 20. nádech lapá po dechu jako astmatik v záchvatu. Rozhodla se proto zůstat v Camp 1. Nakonec tam byla 3 dny

s každodenním výstupem do Camp 2 – 5500 m za námi. Bohužel ji to nepomohlo a tak se za soustavného pláče rozhodla expedici ukončit. Nám zbytku se podařilo vystoupit do Camp 3 – 6000 m. Mexičan,

Paraguayec, Čech a vousatý šerpa.

Summit day a omrzliny 3 stupně

Jedno ze zásadních rozhodnutí přichází v 6000 m v noci před pokusem o vrchol. Vysílačkou se ověřuje počasí. Naše předpověď zněla vítr 70-80 km/h, teplota $-25\text{ }^{\circ}\text{C}$. V součtu a v nárazech pociťovaná $-47\text{ }^{\circ}\text{C}$. Celkem velký teplotní rozptyl. Je potřeba rozhodnout oblečení na 20 hodin chůze. Když to člověk přežene, vypotí se, odvodní se a omrzne. Když to člověk podcení, omrzne nebo zmrzne. Beru na sebe zhruba 70% věcí, které si na sebe vzít můžu. V 6500 m a v nárazech se jeví, že to bylo málo. Tempo je příliš pomalé, zrychlit nejde. Paraguayec to vzdal ve 6200 m. Přes mačky se snažím doobléct ještě jednu vrstvu. Za těch 5 minut bez velkých rukavic mi omrzly prsty na ruce. Nohám to pomohlo, ale věděl jsem, že to nebude žádná hitparáda. Vrchol jsme dali pouze s Mexičanem a všudypřítomným vousatým šerpou.

Cesta z 6000 – 6962 – 6000 nám 4. 12. 2017 trvala 16 hodin. Omrzliny jsem musel pak sice pořad přebalovat, ale jeví se to dobře. Tak uvidíme. Každopádně Štěpánkovice na vrcholu Jižní Ameriky a celé jižní polokoule byly ☺.

Salute!

Jiří Stareček

